

คำเตือนที่ขนานกัน — หมายเลขสี่

รากฐานแห่งความเชื่อและภัยอันตรายของการหลงลืม:
บทเรียนจากคำพยากรณ์และประวัติศาสตร์

Jeff Pippenger
2023-08-08

พระองค์จะทรงสอนความรู้แก่ผู้ใด? และจะทรงกระทำให้ผู้ใดเข้าใจคำสอน? คือบรรดาผู้ที่หยานมแล้ว และถูกพรากจากอกแม่แล้ว.

เพราะว่าต้องเป็นบทบัญญัติซ้อนบทบัญญัติ บทบัญญัติซ้อนบทบัญญัติ บรรทัดซ้อนบรรทัด บรรทัดซ้อนบรรทัด ที่นี้ชนิดหนึ่ง และที่นั่นชนิดหนึ่ง:

เพราะพระองค์จะตรัสกับชนชาตินี้ด้วยริมฝีปากที่พูดตะกุกตะกักและด้วยภาษาอื่น พระองค์ได้ตรัสแก่เขาทั้งหลายว่า นี่คือการหยุดพัก ซึ่งด้วยการนั้นท่านทั้งหลายจะให้ผู้เหน็ดเหนื่อยได้พักผ่อน และนี่คือความชื่นบานใจใหม่ แต่เขาทั้งหลายหาได้ยอมฟังไม่

แต่พระวาระของพระยาห์เวห์ก็เป็นแก่พวกเขาเป็นกฎเกณฑ์ซ้อนกฎเกณฑ์ กฎเกณฑ์ซ้อนกฎเกณฑ์ เป็นบรรทัดซ้อนบรรทัด บรรทัดซ้อนบรรทัด ที่นี้ชนิดหนึ่ง และที่นั่นชนิดหนึ่ง เพื่อเขาทั้งหลายจะได้เดินไป และล้มลงภายหลัง และแตกหัก และติดบ่วง และถูกจับไป อีสยาห์ 28:9-13

ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้จากอิสยาห์ได้ถูกกล่าวถึงซ้ำแล้วซ้ำเล่าในตารางของฮาบากุก ที่นี้ข้าพเจ้าจำเป็นเพียงแต่ต้องข้อความก่อนหน้า

เพื่อหยิบยกประเด็นหนึ่งหรือสองประเด็นมาเพิ่มเติมในการอภิปรายปัจจุบัน ข้อความตอนนี้แสดงให้เห็นถึงชนชาติหนึ่งที่สอบไม่ผ่าน เพราะพวกเขา “ไป และล้มถอยหลัง และแตกหัก และติดบ่วง และถูกจับ” พวกเขาเป็นชนชาติที่สอบไม่ผ่านในเรื่องที่ว่าพระเจ้าจะทรงพยายาม “สอน” ผู้ใดให้ “เข้าใจ” “ความรู้” หรือ “หลักคำสอน” นี่เป็นบททดสอบที่ตั้งอยู่บนพื้นฐานของการเข้าใจความรู้ที่เพิ่มขึ้น ดังนั้นจึงเป็นบททดสอบเดียวกันกับที่แยกคนมีปัญญาออกจากคนอธรรมในดาเนียลบทที่สิบสอง เพราะบรรดาผู้เผยพระวาระทั้งสิ้นเห็นพ้องต้องกันและชี้ไปยังอวสานของโลก ในดาเนียลบทที่สิบสอง “คนมีปัญญา” เข้าใจ แต่ “คนอธรรม” ไม่เข้าใจความรู้ที่เพิ่มขึ้น

ประชาชนในข้อความตอนหนึ่งของอิสยาห์ถูกทดสอบโดย “พระวาระของพระยาห์เวห์” ซึ่ง “พวกเขาไม่ยอมฟัง” และ “พระวาระของพระยาห์เวห์” โดยเฉพาะที่พวกเขาปฏิเสธนั้น ซึ่งหากยอมรับก็จะทำให้พวกเขา “เข้าใจ” การเพิ่มขึ้นของ “ความรู้”

คือหลักเกณฑ์ตามพระคัมภีร์ที่กำหนดวิธีจัดเรียงประวัติศาสตร์เชิงพยากรณ์อย่างถูกต้อง ผู้ที่ล้มลงในข้อความตอนหนึ่งของอิสยาห์ปฏิเสธกฎที่ชี้ว่า เพื่อจะเข้าใจประวัติศาสตร์เชิงพยากรณ์ได้ ท่านต้องแสวงหาแนวประวัติศาสตร์นั้นโดย “ตรงนี้นิด ตรงนั้นหน่อย”

พระวาระของพระยาห์เวห์ที่ก่อให้เกิดการทดสอบซึ่งพวกเขาปฏิเสธนั้น คือวิธีการคัดเลือกแนวคำพยากรณ์จากที่นี้และที่นั่น

แล้วนำแนวหนึ่งของประวัติศาสตร์เชิงพยากรณ์ที่คัดเลือกไว้ั้นไปวางขนานกับแนวอื่น ๆ ของประวัติศาสตร์เชิงพยากรณ์ที่กล่าวถึงประเด็นเดียวกัน

ความสำเร็จของความพยายามในการวางบรรทัดซ้อนบรรทัดในลักษณะนี้

ขึ้นอยู่กับการใช้กฎการตีความคำพยากรณ์ที่แท้จริง กฎเหล่านั้นซึ่งเป็น “ข้อบัญญัติ”

ก็ต้องถูกรวบรวมเข้าด้วยกันเช่นกัน และพบได้ทีนี้บ้างทีนั้นบ้างภายในพระคัมภีร์
หญิงพรหมจารีของอิสยาห์ที่สอบไม่ผ่าน ก็เป็นเช่นนั้นเพราะพวกเขาสิ่งสำคัญที่สุดที่พวกเขาไม่ควรมี
และนั่นคือ ประวัติศาสตร์ยอมช้ำรอย

“เราไม่มีสิ่งใดต้องหวาดกลัวสำหรับอนาคต เว้นแต่เมื่อเราจะลืมหนทางที่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงนำเรา
และคำสั่งสอนของพระองค์ในประวัติศาสตร์ที่ผ่านมาแห่งเรา” Life Sketches, 196.

พระเจ้าไม่ทรงเป็นผู้ก่อความสับสน และหลักยึดประการหนึ่งของข้อเท็จจริงนี้คือ
ผู้เผยพระวจนะทุกคนในพระคัมภีร์ต่างชี้ถึงเส้นคำพยากรณ์เดียวกัน
พวกเขามิได้เห็นเหตุการณ์ที่เหมือนกันทุกประการบนเส้นนั้นทั้งหมด แต่เป็นเส้นเหตุการณ์เดียวกันเสมอ ณ
วาระสุดท้ายของโลก เป็นเหตุการณ์ที่นำไปสู่การสิ้นสุดแห่งเวลาทดลองพระคุณ
ตามมาด้วยภัยพิบัติเจ็ดประการสุดท้าย ซึ่งสิ้นสุดลงด้วยการเสด็จมาครั้งที่สองของพระคริสต์
เรื่องราวของผู้เผยพระวจนะคนหนึ่งอาจกล่าวถึงประชากรผู้สัตย์ซื่อของพระเจ้าในเส้นประวัติศาสตร์นั้น
แต่อีกผู้เผยพระวจนะหนึ่งอาจเป็นพยานถึงประชากรที่ไม่สัตย์ซื่อของพระเจ้า หรือถึงสหรัฐอเมริกา วาดกัน
สหประชาชาติ พ่อค้าแห่งแผ่นดินโลก หรืออิสลาม แต่ก็ยังเป็นเส้นเดียวกันเสมอ

สารแห่งเอลียาห์ของมาลาคี ตลอดจนสารทั้งหลายที่ปรากฏในวิวรณ์บทที่หนึ่ง สิบสี่ และสิบแปด
และสารแห่งดาเนียลบทที่สิบเอ็ดและสิบสอง ล้วนเป็นสารเดียวกันโดยแท้ ทั้งหมดเป็นเส้นประวัติศาสตร์เดียวกัน
แต่แต่ละสารก็มีส่วนเฉพาะของตนเองในการถ่ายทอดเรื่องราวนั้น

สิ่งทีแทบจะถูกเข้าใจผิดกันโดยทั่วไปเกี่ยวกับชาวสารพิเศษนั้น ก็คือความจริงที่ว่า ชาวสารนั้นจะถูกสำแดงแก่
ประชากรของพระเจ้าเท่านั้นในเวลาไม่นานก่อนที่ระยะเวลาแห่งการทดลองของมนุษย์จะสิ้นสุดลง
เมื่อทราบว่าชาวสารพิเศษนั้นเตือนอยู่เสมอถึงการสิ้นสุดของระยะเวลาแห่งการทดลองซึ่งกำลังจะมาถึงในไม่ช้า
เราจึงจะพิจารณาภาพประกอบที่ชัดเจนที่สุดภาพหนึ่งในพระคัมภีร์เกี่ยวกับการสิ้นสุดของระยะเวลาแห่งการทดลอง
นั้น

ผู้ใดไม่ชอบธรรม ก็ให้ผู้นั้นไม่ชอบธรรมต่อไป และผู้ใดโสมม ก็ให้ผู้นั้นโสมมต่อไป และผู้ใดชอบธรรม
ก็ให้ผู้นั้นชอบธรรมต่อไป และผู้ใดบริสุทธิ์ ก็ให้ผู้นั้นบริสุทธิ์ต่อไป วิวรณ์ 22:11

ก่อนที่จะมีการประกาศการสิ้นสุดแห่งเวลาทดลองในสถานนมัสการเบื้องบนด้วยถ้อยคำแห่งข้อสิบเอ็ดนั้น จะต้อง
มีชาวคำพยากรณ์เตือนเป็นพิเศษจากพระธรรมวิวรณ์ซึ่งได้ทรงเปิดผนึกแก่บรรดาผู้รับใช้ของพระเจ้าแล้ว

แล้วท่านกล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า “อย่าประทับตราถ้อยคำแห่งคำพยากรณ์ในหนังสือนี้ไว้
เพราะเวลานั้นใกล้เข้ามาแล้ว ผู้ใดธรรม ก็ให้ผู้นั้นธรรมต่อไป และผู้ใดโสโครก ก็ให้ผู้นั้นโสโครกต่อไป
และผู้ใดชอบธรรม ก็ให้ผู้นั้นชอบธรรมต่อไป และผู้ใดบริสุทธิ์ ก็ให้ผู้นั้นบริสุทธิ์ต่อไป” วิวรณ์ 22:10, 11

จะมีชาวสารเชิงพยากรณ์พิเศษประการหนึ่งซึ่งประชากรของพระเจ้าจะต้องตระหนักรับรู้ก่อนภัยพิบัติเจ็ดประการ
สุดท้ายจะมาถึง เมื่อ “เวลานั้นใกล้แล้ว” “คำพยากรณ์แห่งหนังสือนี้” (คือคำพยากรณ์ในพระธรรมวิวรณ์)
ซึ่งได้ถูกผนึกไว้ นั้น จะต้องถูกเปิดผนึก คำพยากรณ์เพียงประการเดียวในพระธรรมวิวรณ์ที่ได้ถูกผนึกไว้
คือคำพยากรณ์เรื่องฟ้าร้องทั้งเจ็ด.

และข้าพเจ้าได้เห็นทูตสวรรค์ผู้ทรงฤทธิ์อีกองค์หนึ่งลงมาจากสวรรค์ สวมเมฆไว้
และมีรุ่งอยู่เหนือศีรษะของท่าน และพระพักตร์ของท่านก็เป็นดังดวงอาทิตย์
และเท้าทั้งสองของท่านเป็นดังเสาเพลิง และในมือของท่านมีหนังสือเล่มน้อยที่เปิดอยู่
และท่านได้วางเท้าขาลงบนทะเล และเท้าซ้ายลงบนแผ่นดิน และได้ร้องเสียงดังประหนึ่งสิงห์คำราม
และเมื่อท่านได้ร้องแล้ว ฟ้าร้องทั้งเจ็ดก็เปล่งเสียงของตนออกมา
และเมื่อฟ้าร้องทั้งเจ็ดได้เปล่งเสียงของตนออกมาแล้ว ข้าพเจ้ากำลังจะเขียน

แต่ข้าพเจ้าได้ยินเสียงหนึ่งจากสวรรค์กล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า “จงฝึกสิ่งซึ่งฟ้าร้องทั้งเจ็ดได้เปล่งออกมานั้นไว้ และอย่าเขียนสิ่งเหล่านั้นเลย” วิวรณ์ 10:1-4

ก่อนที่เวลาการทดลองของมนุษย์จะสิ้นสุดลง เมื่อ “เวลาใกล้เข้ามาแล้ว” จะมีการเปิดเผยความจริงพิเศษประการหนึ่งในพระคัมภีร์ ซึ่งระบุถึง “สิ่งทั้งหลายซึ่งจะต้องเกิดขึ้นในไม่ช้านี้” นูตสวรรค์ผู้ทรงฤทธิ์ในวิวรณ์บทที่สิบคือพระเยซูคริสต์ ผู้ทรงร้องประกาศดุจราชสีห์

“นูตสวรรค์ผู้ทรงฤทธิ์ซึ่งได้สั่งสอนยอห์นนั้น มิใช่ผู้ใดอื่นนอกจากพระเยซูคริสต์ การที่พระองค์ทรงวางพระบาทขวาของพระองค์บนทะเล และพระบาทซ้ายบนแผ่นดินแห้ง แสดงให้เห็นถึงบทบาทที่พระองค์ทรงปฏิบัติอยู่ในฉากสุดท้ายแห่งความขัดแย้งอันยิ่งใหญ่กับซาตาน ตำแหน่งนี้บังคับถึงฤทธานุภาพและสิทธิอำนาจสูงสุดของพระองค์เหนือแผ่นดินโลกทั้งสิ้น ความขัดแย้งนั้นได้ทวีความรุนแรงและแน่วแน่ยิ่งขึ้นจากยุคสมัยหนึ่งสู่อีกยุคสมัยหนึ่ง และจะยังคงดำเนินต่อไปจนถึงฉากสุดท้าย เมื่อการกระทำอันแยบยลของอำนาจแห่งความมืดจะถึงจุดสูงสุด ซาตานซึ่งร่วมมือกับคนชั่วจะล่อลวงชาวโลกทั้งสิ้นและคริสตจักรทั้งหลายที่ไม่ยอมรับความรักแห่งความจริง แต่นูตสวรรค์ผู้ทรงฤทธิ์ทรงเรียกร้องความสนใจ พระองค์ทรงร้องด้วยพระสุรเสียงอันดัง พระองค์จะทรงสำแดงฤทธานุภาพและสิทธิอำนาจแห่งพระสุรเสียงของพระองค์แก่บรรดาผู้ที่ได้ร่วมกับซาตานในการต่อต้านความจริง” *The Seventh-day Adventist Bible Commentary, volume 7, 971.*

ในวาระสุดท้าย “คริสตจักรทั้งหลาย” ที่ “ซาตาน” ล่อลวงนั้นถูกล่อลวง เพราะพวกเขาไม่ได้รับความรักแห่ง “ความจริง” คำว่า “ความจริง” ในข้อความจากพระธรรมเอเสไยห์ 1:1 ซึ่งคริสเตอโรไวต์เพิ่งอ้างถึงนั้น เป็นคำภาษากรีกหลักที่มีรากมาจากคำภาษาฮีบรูซึ่งแปลว่า “ความจริง” อันประกอบด้วยอักษรฮีบรูสามตัวและเป็นตัวแทนของอัลฟาและโอเมกา มีหลักฐานใดในพระคัมภีร์หรือไม่ว่า ความจริงที่เชื่อมโยงกับกฎแห่งการกล่าวถึงครั้งแรก ซึ่งเป็นตัวแทนของพระลักษณะประการหนึ่งของพระคริสต์ คือความจริงที่ถูกปฏิเสธ และด้วยเหตุนี้จึงก่อให้เกิดความลุ่มหลงอย่างแรงกล้า?

บัดนี้ ฟัน้องทั้งหลาย เราวิงวอนท่านโดยเห็นแก่การเสด็จมาของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา และโดยเห็นแก่การที่เราทั้งหลายจะถูกรวบรวมเข้าไปอยู่กับพระองค์ ว่าท่านอย่าหวั่นไหวในความคิดโดยง่าย หรืออย่าตกใจ ไม่ว่าโดยวิญญูณ หรือโดยถ้อยคำ หรือโดยจดหมายเสมือนว่ามาจากเรา ราวกับว่าวันแห่งพระคริสต์มาถึงแล้ว อย่าให้ผู้ใดล่อลวงท่านด้วยประการใด ๆ เลย เพราะวาระนั้นจะยังไม่มาถึง จนกว่าจะเกิดการละทิ้งความเชื่อขึ้นก่อน และคนนั้น คือมนุษย์แห่งบาป จะถูกเปิดเผย คือบุตรแห่งความพินาศ ผู้ซึ่งต่อสู้ขัดขวางและยกตนเหนือทุกสิ่งที่ได้ชื่อว่าเป็นพระเจ้า หรือเป็นที่นมัสการ จนถึงกับเข้านั่งในวิหารของพระเจ้า แสดงตนว่าเขาเป็นพระเจ้า ท่านจำไม่ได้หรือว่า เมื่อข้าพเจ้ายังอยู่กับท่าน ข้าพเจ้าได้บอกสิ่งเหล่านี้แก่ท่านแล้ว และบัดนี้ท่านก็รู้แล้วว่าสิ่งใดเป็นเครื่องหน่วงเหนี่ยวเขาไว้ เพื่อเขาจะได้ถูกเปิดเผยในเวลาของเขา เพราะวาระล้าลึกแห่งความชั่วช้ากำลังทำงานอยู่แล้ว เพียงแต่ผู้ที่ขัดขวางอยู่ในขณะนี้ยังขัดขวางต่อไป จนกว่าเขาจะถูกนำออกไปเสียจากทาง แล้วเมื่อนั้นคนนอกกฎหมายจะถูกเปิดเผย ซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงผลาญเขาด้วยลมพระโอษฐ์ของพระองค์ และจะทรงทำลายเขาด้วยความเจิดจ้าแห่งการเสด็จมาของพระองค์ คือผู้นั้นซึ่งการมาของเขาเป็นไปตามการกระทำของซาตาน พร้อมด้วยฤทธิ์เดชทั้งสิ้น และหมายสำคัญและการอัศจรรย์อันเท็จ และด้วยอุบายล่อลวงแห่งความอธรรมทุกอย่างในบรรดาผู้ที่กำลังพินาศ เพราะเขาทั้งหลายมิได้รับเอาความรักในความจริงไว้ เพื่อเขาจะได้รอด และเพราะเหตุนี้เอง พระเจ้าจึงทรงส่งความหลงผิดอย่างแรงกล้ามาเหนือเขาทั้งหลาย เพื่อเขาจะได้เชื่อสิ่งมั่วสา

เพื่อว่าคนทั้งปวงที่มีได้เชื่อความจริง แต่ยินดีในความอธรรม จะได้ถูกพิพากษาลงโทษ 2 เอสะโลนิกา 2:1-12

ข้อพระคัมภีร์ตอนนี้จากพระธรรมเอสะโลนิกาได้ถูกกล่าวถึงบ่อยครั้งแล้วใน Habakkuk's Tables ดังนั้น ณ จุดนี้ เราจะกล่าวเพียงสั้น ๆ เท่านั้น สิ่งที่ซิสเตอร์ไวท์เรียกว่า "การกระทำอันน่าอัศจรรย์ของซาตาน" ก็คือสิ่งที่เปาโลกล่าวไว้ว่า "การทำงานของซาตานด้วยฤทธิ์เดชทั้งสิ้น และหมายสำคัญ และการอัศจรรย์อันเป็นเท็จ" งานแห่งการล่อลวงที่ซิสเตอร์ไวท์และเปาโลระบุไว้ นั้น เริ่มต้นขึ้นเมื่อมีการออกกฎหมายวันอาทิตย์ในสหรัฐอเมริกา

"โดยพระราชกฤษฎีกาที่บังคับใช้การสถาปนาระบบสันตะปาปาอันเป็นการละเมิดต่อพระบัญญัติของพระเจ้า ชาติของเราจะตัดขาดตนเองออกจากความชอบธรรมโดยสิ้นเชิง เมื่อโปรเตสแตนต์จะยื่นมือข้ามห้วงลึกไปจับมือกับอำนาจแห่งโรม เมื่อเธอจะเอื้อมข้ามเหวลึกไปประสานมือกับลัทธิทรวินญาณ เมื่อภายใต้อิทธิพลของการรวมตัวกันสามประการนี้ ประเทศของเราจะปฏิเสธทุกหลักการแห่งรัฐธรรมนูญของตน ในฐานะรัฐบาล โปรเตสแตนต์และสาธารณรัฐ และจะจัดเตรียมการสำหรับการเผยแพร่ความเท็จและความล่อลวงของสันตะปาปา เมื่อนั้นเราก็อาจรู้ได้ว่า เวลาสำหรับการสำแดงฤทธาภาพอันน่าอัศจรรย์ของซาตานมาถึงแล้ว และอวสานก็ใกล้เข้ามาแล้ว" Testimonies, volume 5, 451.

ในข้อความตอนนี้จากพระธรรมเอสะโลนิกาซึ่งเรากำลังพิจารณาอยู่นั้น เปาโลระบุว่าพระสันตะปาปาในวาระสุดท้ายของโลกด้วยถ้อยคำที่แตกต่างกันสี่ประการ พระสันตะปาปาคือ "มนุษย์แห่งบาป" ท่านคือ "บุตรแห่งความพินาศ" ท่านคือ "ข้อล้าลึกแห่งความชั่วช้า" และ "ผู้ชั่วร้ายนั้น" เปาโลยังให้ลักษณะอื่นอีกเล็กน้อยของพระสันตะปาปา นอกเหนือจากชื่อทั้งสี่นี้ เพราะท่านบอกแก่เราว่าพระสันตะปาปา (ผู้ซึ่งในสมัยของเปาโลยังเป็นเรื่องในอนาคต) "จะถูกเผยให้ปรากฏในเวลาของเขา"

พระสันตะปาปา "จะถูกสำแดงในเวลาของเขา" และหลักฐานจากพระคัมภีร์ที่ชัดเจนที่สุด แม้มิใช่ความจริงฝ่ายพระคัมภีร์เพียงประการเดียวก็ตาม; ความจริงฝ่ายพระคัมภีร์ที่ชัดเจนที่สุดซึ่งยืนยันว่าพระสันตะปาปาแห่งคริสตจักรโรมันคือปฏิปักษ์พระคริสต์ตามคำพยากรณ์ในพระคัมภีร์ "ได้รับการสถาปนาไว้โดยข้ออ้างที่แตกต่างกันเจ็ดแห่งและโดยตรงในพระคัมภีร์ ซึ่งระบุถึง "เวลา" ที่สันตะสำนักจะครอบงำโลก คือ "เวลา" เดียวกันนั่นเองที่มนุษยชาติเรียกกันว่า ยุคมืด พระคัมภีร์สำแดงว่าพระสันตะปาปาคือสันตะสำนัก โดยการระบุซ้ำแล้วซ้ำเล่าถึงช่วง "เวลา" ที่แน่นอน คือ ตั้งแต่ปี 538 จนถึงปี 1798 ซึ่งสันตะสำนักจะปกครองโลก เปาโลกล่าวว่า เขาจะถูกสำแดงในเวลาของเขา

เปาโลยังชี้ด้วยว่า ผู้ที่เป็นสันตะปาปานั้นคือผู้ที่ "ต่อสู้และยกตนขึ้นเหนือทุกสิ่งทีเรียกว่าพระเจ้า หรือที่มนุษย์กราบไหว้วันมัสการ; จนถึงกับนั่งในพระวิหารของพระเจ้าเสมือนเป็นพระเจ้า แสดงตนว่าตนเองเป็นพระเจ้า" ท่ามกลางข้อบ่งชี้อื่น ๆ สิ่งนี้ระบุว่า ปฏิปักษ์พระคริสต์ตามคำพยากรณ์ในพระคัมภีร์เป็นสัญลักษณ์ทางศาสนา เขามีไซอิฐเลอร์ หรืออเล็กซานเดอร์มหาราช ยิ่งไปกว่านั้น ยังจำกัดการระบุตัวสันตะปาปาให้แคบลงอีก เพราะเขามีไซเพียงทรราชทางศาสนาเท่านั้น แต่เป็นทรราชทางศาสนาที่อ้างตนว่าอยู่ภายในพระวิหารของพระเจ้า ปฏิปักษ์พระคริสต์อ้างว่าตนนั่งอยู่ภายในคริสตจักรคริสเตียน

ตามที่เปาโลและดาเนียลกล่าวไว้ เมื่อพระสันตะปาปาอยู่ในคริสตจักรคริสเตียนตามที่ตนประกาศรับ เขาสำแดง ลักษณะของซาตานผู้ซึ่งปรารถนาจะประทับบนพระที่นั่งของพระเจ้าและยกตนขึ้นเหนือสรรพสิ่งทั้งปวง

ข้าพเจ้ากล่าวว่าเปาโลและดาเนียล เพราะบรรดาผู้ตีความพระคัมภีร์ส่วนใหญ่ยอมรับว่า เมื่อเปาโลแสดงให้เห็นว่าลักษณะประการหนึ่งของพระสันตะปาปาคือการหมกมุ่นในตนเองอย่างถึงที่สุดนั้น เปาโลก็เพียงแต่ยกยอคำจากคำพรรณนาของดาเนียลเกี่ยวกับพระสันตะปาปาในดาเนียลบทที่สิบเอ็ด ซึ่ง ณ ที่นั้นดาเนียลได้บันทึกไว้ว่า:

“และกษัตริย์นั้นจะกระทำตามใจชอบของตน; และเขาจะยกตนขึ้น และยกตนให้ใหญ่เหนือพระหังปวง, และจะกล่าวถ้อยคำอัศจรรย์ต่อผู้พระเจ้าแห่งพระหังปวง, และจะเจริญขึ้นจนกว่าความกริ้วจะสำเร็จ: เพราะสิ่งซึ่งได้กำหนดไว้ นั้นจะต้องกระทำให้สำเร็จ” ดาเนียล 11:36

เมื่อเปาโลกล่าวถึงลักษณะหลงตนเองของพระสันตะปาปา ท่านได้ถอดความข้อพระคัมภีร์ในดาเนียลและกล่าวว่า ผู้ที่ “ต่อสู้ขัดขวางและยกตนขึ้นเหนือสิ่งสารพัดที่เขาเรียกว่าพระเจ้า หรือที่เขานมัสการนั้น จนถึงกับนั่งในพระวิหารของพระเจ้าอย่างพระเจ้า และสำแดงตนว่าเป็นพระเจ้า” ก็คือพระสันตะปาปา ข้อพระคัมภีร์ในดาเนียลที่บ่งชี้ลักษณะของสันตะสำนักนั้น ยังอ้างถึง “เวลา” ซึ่งถูกกำหนดไว้เพื่อ “เปิดเผย” ว่าสันตะสำนักคือปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ โดยระบุว่าสันตะสำนักจะ “รุ่งเรือง” จนกว่า “ความกริ้วจะสำเร็จ”

“พระพิโรธ” สิ้นสุดลงในปี 1798 ดังนั้น ดาเนียลในข้อนี้ (แม้ว่านี่จะมีไชหนึ่ง ในเจ็ดตอนโดยตรงในหนังสือดาเนียลและวิวรณ์ที่กล่าวถึงประวัติศาสตร์ 1260 ปี) กระนั้นก็ตาม ได้ระบุอำนาจของสันตะปาปาไว้อย่างตรงไปตรงมา และชี้ให้เห็นว่าอำนาจนั้นได้รับ “บาดแผลถึงตาย” ดังที่ยอห์นเรียกไว้ ในปี 1798 ด้วย เหตุฉะนั้น ข้อนี้จึงระบุถึงจุดสิ้นสุดของช่วงเวลาแห่งการปกครองของสันตะปาปา แม้มิได้ระบุระยะเวลาของการปกครองนั้นก็ตาม

ในตอนดังกล่าว เปาโลยังได้ชี้ถึงอำนาจหนึ่งซึ่งจะยับยั้งไม่ให้สันตะปาปาครอบครองโลกในปี ค.ศ. 538 เมื่อท่านกล่าวว่าชาวเฮสะโลนิกาที่ท่านกำลังเขียนถึงนั้นรู้อยู่แล้วถึงความจริงประการนี้โดยเฉพาะ ท่านได้ตั้งคำถามว่า “Remember ye not, that, when I was yet with you, I told you these things?” ท่านเตือนพวกเขาว่า พวกเขาารู้อยู่แล้วว่า “what withholdeth” (หมายถึง สิ่งที่ยับยั้ง) สันตะปาปาไว้ จนกว่าเขาจะ “be revealed in his time.”

อำนาจที่มาก่อนหน้าและขัดขวางไม่ให้สันตะปาปาเข้าควบคุมโลก คืออำนาจที่ครอบครองโลกอยู่ในเวลาที่เปาโลเขียนจดหมายนั้น อำนาจนั้นคือโรมนอกศาสนา เปาโลเขียนว่า โรมนอกศาสนาจะต้อง “taken out of the way” เพื่อให้สันตะปาปาเข้าครอบครองโลกได้

ความเข้าใจในสิ่งที่น่าวิเศษ มิลเลอร์ให้ตระหนักว่า อำนาจซึ่งถูกทำให้เป็นสัญลักษณ์ว่าเป็น “เครื่องบูชาประจำวัน” ในพระธรรมดาเนียลนั้น คือโรมนอกศาสนา

ลัทธิแอ็ดเวนติสม์ยอมรับว่าโครงสร้างทั้งหมด และดังนั้นความเข้าใจเชิงคำพยากรณ์ทั้งหมดของวิลเลียม มิลเลอร์ ตั้งอยู่บนพื้นฐานของความเข้าใจของเขาเกี่ยวกับพระธรรมดาเนียลและวิวรณ์ และว่าพระธรรมทั้งสองเล่มนั้นกล่าวถึงอำนาจแห่งความรกร้างทำลายล้างสองประการ คือโรมนอกศาสนาและโรมของสันตะปาปา ในข้อความตอนหนึ่งในพระธรรมเฮสะโลนิกา มิลเลอร์ซึ่งรู้อยู่แล้ว (ดังที่โปรเตสแตนต์ทุกคนในสมัยของเขา รู้ว่าสมเด็จพระสันตะปาปาคือปฏิปักษ์พระคริสต์)

เมื่อเขาตระหนักว่าโรมนอกศาสนาเป็นอำนาจทางประวัติศาสตร์ที่มาก่อนการปกครองของสันตะปาปา และว่าเปาโลได้กล่าวไว้ว่าโรมนอกศาสนาจะต้องถูกนำออกไปเสียก่อนที่อำนาจสันตะปาปาจะขึ้นครองบัลลังก์แห่งพิภพ เขาจึงเชื่อมโยงเรื่องนี้เข้ากับพระธรรมดาเนียลและ “เครื่องบูชาประจำวัน” ซึ่งมีการอ้างถึงสามครั้งว่าเครื่องบูชาประจำวันนั้นจะต้องถูก “นำออกไป” ก่อนที่อำนาจสันตะปาปาจะเข้าครอบครองโลก คำพยานของเปาโลทำให้มิลเลอร์มองเห็นว่าโรมนอกศาสนา คือ

“เครื่องบูชาประจำวัน” ในดาเนียล และหลังจากนั้นเขาจึงสามารถตระหนักได้ว่าอำนาจแห่งความร่ำรวยทำลายล้างสองประการในดาเนียลคือโรมนอภศาสนาและโรมของสันตะปาปา ความจริงข้อนี้เป็นรากฐานของขบวนการมิลเลอร์ไรต์ แอ็ดเวนติสม์ในทุกวันนี้ปฏิเสธผลงานของมิลเลอร์อย่างแน่นอนที่สุด แต่พวกเขายังคงเข้าใจว่าภาพรวมนี้เกี่ยวกับพัฒนาการความเข้าใจของมิลเลอร์เรื่อง “เครื่องบูชาประจำวัน” ในดาเนียล พิสูจน์ว่าอำนาจซึ่งเป่าโลกกล่าวว่า “ยับยั้ง” การขึ้นมาของอำนาจสันตะปาปาไว้จนกว่าอำนาจนั้นจะถูกนำออกไป คือโรมนอภศาสนา นั้น เป็นการวิเคราะห์ความคิดของมิลเลอร์ในประเด็นเหล่านี้ได้อย่างถูกต้อง

เมื่อความจริงเรื่อง “เครื่องบูชาประจำวัน”

ในพระธรรมดาเนียลได้รับการเข้าใจว่าเป็นสัญลักษณ์ของอาณาจักรโรมันนอภศาสนา ซึ่งมาก่อนอาณาจักรของโรมันฝ่ายสันตะปาปาที่ดาเนียลได้พรรณนาไว้ว่าเป็นสิ่งน่าสะอิดสะเอียนที่ก่อให้เกิดความร่ำรวย มิลเลอร์จึงสามารถมองเห็นช่วงเวลาเชิงพยากรณ์ที่สัมพันธ์กับบรรดาอาณาจักรแห่งคำพยากรณ์ในพระคัมภีร์ และเมื่อความเข้าใจเหล่านี้ได้ถูกเปิดออกแก่เขา เขาจึงได้รวบรวมชุดแห่งความจริงซึ่งเป็นตัวแทนของรากฐานแห่งแอ็ดเวนติสม์ ความจริงเหล่านั้นได้รับการจารึกไว้บนแผ่นตารางทั้งสองของแผนภูมิผู้บุกเบิกปี 1843 และ 1850 ความจริงเหล่านั้นคือรากฐานของแอ็ดเวนติสม์ และตั้งอยู่บนการตระหนักถึง “เวลา” ประวัติศาสตร์ของการวางรากฐานเหล่านั้นไว้เป็นประเด็นหลักของการอภิปรายเกี่ยวกับตารางของฮาบากุก

สิ่งที่มีได้ถูกชี้ให้เห็นในแผนภูมิของฮาบากุกก็คือ บรรดารากฐานซึ่งตั้งอยู่บนฐานของเวลาได้ก่อให้เกิดโครงสร้างที่จัดให้มีทัศนะอันจำเป็นสำหรับชนรุ่นสุดท้ายในการตระหนักว่า

มีความจริงหลายประการซึ่งถูกนำเสนอเป็นรากฐานนั้น

มีความจริงประการแรกซึ่งเป็นศีกลาก้อนแรกที่สุดที่ถูกวางลงในรากฐาน แต่ “เครื่องบูชาประจำวัน”

ในพระธรรมดาเนียลมิใช่ความจริงประการแรกของมิลเลอร์

ความจริงซึ่งจะกลายเป็นศีกลาก้อนแรกในรากฐานที่มิลเลอร์ถูกยกขึ้นมาเพื่อก่อสร้างนั้น คือ “เจ็ดวาระ”

แห่งเลวีนิติ บทที่ยีสิบหก แต่หากปราศจากความจริงเรื่อง “เครื่องบูชาประจำวัน”

มิลเลอร์ก็คงจะไม่สามารถมองเห็นโครงสร้างแห่งคำพยากรณ์ที่เขาจำเป็นต้องตระหนัก

เพื่อจะประกาศข่าวของทูตสวรรค์องค์ที่หนึ่งได้

โครงสร้างของเขาคือการจัดวางคำพยากรณ์ไว้ในมุมมองของอำนาจที่กระทำความพิณาสสองประการ

มิลเลอร์กำลังกล่าวถึงพญามังกร (โรมนอภศาสนา) และสัตว์ร้าย (สันตะปาปา)

ทูตสวรรค์องค์ที่สามกล่าวถึงพญามังกร (สหประชาชาติ) สัตว์ร้าย (สันตะปาปา) และผู้พยากรณ์เท็จ

(สหรัฐอเมริกา)

หากผู้ใดรับเอาคำพยากรณ์ทั้งปวงที่มีเลอไรต์ได้นำเสนอไว้บนแผนภูมิผู้บุกเบิกอันศักดิ์สิทธิ์ทั้งสอง

มิใช่เพียงบางส่วน หากแต่ทั้งหมด บุคคลผู้นั้นย่อมจำเป็นต้องตรวจสอบความจริงเหล่านั้นด้วยตนเอง

เขาจะยอมรับสิ่งเหล่านั้นได้อย่างไร หากเขาไม่เคยพินิจพิจารณามาก่อน?

หากบุคคลเหล่านั้นที่กำลังตรวจสอบความจริงอันเป็นรากฐาน

ถือว่าความจริงเหล่านั้นเป็นความรับผิดชอบส่วนตัวของตนที่จะทดสอบ

และภายหลังจึงยอมรับความจริงทั้งปวงเหล่านั้น เมื่อนั้นเขาทั้งหลายก็ได้ก่อสร้างลงบนพระศีกลา

หาใช่บนทรายไม่

“ขอให้บรรดาผู้ที่ยืนหยัดเป็นยามเฝ้าระวังของพระเจ้าบนกำแพงแห่งศิโยน เป็นคนที่สามารถมองเห็นอันตรายล่วงหน้าก่อนประชาชนได้—เป็นคนที่สามารถจำแนกระหว่างความจริงกับความเท็จ ความชอบธรรมกับความอธรรมได้”

“คำเตือนได้มาถึงแล้วว่า จะต้องไม่ยอมให้สิ่งใดเข้ามาที่จะรบกวนรากฐานแห่งความเชื่อซึ่งเราได้ก่อสร้างอยู่บนรากฐานนั้นนับตั้งแต่ข่าวสารถูกประกาศขึ้นในปี 1842, 1843, และ 1844 ข้าพเจ้าได้อยู่ในข่าวสารนี้และนับตั้งแต่บัดนั้นมาข้าพเจ้าได้ยืนอยู่ต่อหน้าชาวโลก โดยชื่อตรงต่อความสว่างที่พระเจ้าได้ประทานแก่เรา เรามิได้ตั้งใจจะยกเท้าของเราออกจากแท่นฐานซึ่งเท้าของเราได้ถูกวางไว้บนนั้น ขณะที่วันแล้ววันเล่าเราได้แสวงหาพระเจ้าผู้เป็นเจ้าด้วยคำอธิษฐานอย่าง earnest seeking for light. ท่านคิดหรือว่าข้าพเจ้าจะละทิ้งความสว่างที่พระเจ้าได้ประทานแก่ข้าพเจ้า? ความสว่างนั้นจะเป็นดุจศิลานีรันดร์ ความสว่างนั้นได้ทรงนำข้าพเจ้ามาตลอดนับตั้งแต่วันที่ได้ประทานมา” Review and Herald, April 14, 1903.

เพื่อให้บรรดาผู้ที่ได้รับฟังสามารถวิเคราะห์คำพยากรณ์เรื่องเวลาแห่งประวัติศาสตร์มิลเลอไรต์ได้ จำเป็นต้องอาศัยการพิจารณาช่วงเวลาทางประวัติศาสตร์ที่คำพยากรณ์เรื่องเวลาเหล่านั้นเป็นตัวแทน สิ่งนี้เป็นภาพแทนของงานในการแสดงเหตุการณ์ต่าง ๆ บนเส้นเวลา เมื่อผู้ศึกษาคำพยากรณ์ได้ก้าวมาถึงระดับของการสืบค้นซึ่งเขาพิจารณาช่วงเวลาเชิงพยากรณ์เหล่านี้ซึ่งมิลเลอไรต์ได้ระบุไว้จากพระคัมภีร์ และต่อมาได้รับการสนับสนุนโดยบันทึกทางประวัติศาสตร์ เขาย่อมอยู่ในฐานะที่จะตระหนักได้ว่า ประวัติศาสตร์ ณ จุดเริ่มต้นของคำพยากรณ์เรื่องเวลานั้น เป็นแบบอย่างเชิงสัญลักษณ์ของประวัติศาสตร์ ณ จุดสิ้นสุดของคำพยากรณ์เดียวกันนั้น จากจุดยืนดังกล่าว ผู้ศึกษาควรเรียนรู้ว่าประวัติศาสตร์ช้ารอย และเมื่อมีความเข้าใจเช่นนั้นแล้ว เขาควรเห็นด้วยว่า พระเยซูทรงใช้อดีตเพื่ออธิบายตอนปลาย.

และจากแนวคำพยากรณ์ที่พรรณานาวาระสิ้นโลกว่าเป็น “การก่อสร้างพระวิหาร” นั้น ผู้ศึกษาควรทราบว่ามีศิลายอดสุดท้ายที่ถูกวางลงบนพระวิหารซึ่งถูกสร้างขึ้นบนรากฐาน เขาควรเห็นว่า รากฐานของพระวิหารที่มิลเลอร์ถูกใช้ให้นำออกมาให้ประจักษ์ (ซึ่งเป็นตัวแทนของพระเยซูคริสต์) เพราะไม่มีรากฐานอื่นใดที่จะวางได้ นอกจากพระเยซูคริสต์) เป็นรากฐานที่ถูกสร้างขึ้นบนเวลาแห่งคำพยากรณ์ และเพราะพระเยซูทรงใช้อุดมภาพของเบื้องต้นเพื่ออธิบายวาระสุดท้าย ผู้ศึกษาจึงควรเห็นด้วยว่า ศิลายอด—ศิลาก้อนสุดท้ายของพระวิหาร—ย่อมต้องสอดคล้องกับรากฐาน รากฐานของพระวิหารสำหรับมิลเลอร์คือเวลาแห่งคำพยากรณ์ แต่ถึงกระนั้น รากฐานนั้นก็คือพระเยซูคริสต์อยู่ดี

ตามพระคุณของพระเจ้าซึ่งประทานแก่ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าได้วางรากไว้แล้วดูจนชายช่างผู้ชาญฉลาด และผู้อื่นก็ก่อสร้างตอบนรากนั้น แต่จงให้ทุกคนระวังให้ดีว่าเขาจะก่อสร้างบนรากนั้นอย่างไร เพราะไม่มีผู้ใดสามารถวางรากอื่นใดได้นอกจากรากที่ได้วางไว้แล้ว ซึ่งก็คือพระเยซูคริสต์ 1 โครินธ์ 3:10, 11

เปาโลกำลังกำหนดชี้ว่างานของตนคือการก่อสร้างพระวิหารหลังหนึ่ง ซึ่งท่านได้วางรากฐานหรือการเริ่มต้นไว้ ท่านเป็นอัครทูตของบรรดาคนต่างชาติ และท่านได้ถูกใช้ให้วางรากฐานของคริสตจักรคริสเตียน ในชื่อพระคัมภีร์ตอนเดียวกันนั้น เปาโลยังชี้ด้วยว่าร่างกายของเราเป็นพระวิหารของพระวิญญาณบริสุทธิ์ อีกทั้งยังมีพระวิหารของซาโลมอนและพลับพลาแห่งถิ่นทุรกันดาร ซึ่งล้วนมีรากฐาน และทั้งหมดนั้นล้วนถูกแสดงให้เห็นว่าเป็นพระเยซูคริสต์ รากฐานที่มิลเลอร์ได้ถูกใช้ให้ก่อสร้างขึ้นนั้นคือพระวิหารแห่งแอ็ดเวนติสม์ และรากฐานของพระวิหารนั้นย่อมเป็นพระเยซูคริสต์อย่างแน่นอน แต่โดยเฉพาะเจาะจงยิ่งกว่านั้น คือเป็นพระวิหารที่ถูกก่อสร้างขึ้นด้วยวัสดุซึ่งเป็นฝ่ายจิตวิญญาณและเชิงพยากรณ์

ดังนั้น ศิลายอดมูมจึงต้องเป็นพระเยซูคริสต์เช่นกัน แต่ศิลายอดมูมนั้นยังต้องรวมถึงกฎแห่งคำพยากรณ์ที่เป็นหลักยิ่งด้วย เพราะมิลเลอร์ได้รับชุดของกฎซึ่งประกอบด้วยกฎหลักยิ่งของพวกมิลเลอไรต์ คือหลัก “หนึ่งปีเท่ากับหนึ่งวัน”

หากปราศจากกฎนั้น ก็ย่อมไม่มีการยอมรับคำพยากรณ์เกี่ยวกับเวลา และดังนั้นจึงไม่มีรากฐาน ด้วยเหตุนี้
ที่ปลายทางจึงต้องมีสิ่งที่สอดคล้องกัน ซึ่งเป็นตัวแทนของพระเยซูคริสต์ (พระศิลารากฐาน) กล่าวคือ
เป็นกฎหลักยิ่งภายในชุดของกฎซึ่งสถาปนาการสำแดงของพระเยซูคริสต์ และกฎนั้นก็คือกฎแห่ง
"การกล่าวถึงครั้งแรก"

ซึ่งเป็นตัวแทนของคุณลักษณะในพระลักษณะของพระคริสต์ที่ทรงประกาศตอนปลายตั้งแต่ตอนต้น.

ใน 2 เธสะโลนิกา ผู้ที่ไม่ได้รับความรักแห่งความจริงเพื่อเขาจะได้รอดนั้น ได้ปฏิเสธความจริงดังที่ถ่ายทอดไว้โดย
ยคำภาษากรีกซึ่งมีรากมาจากคำภาษาฮีบรูที่ประกอบขึ้นจากอักษรสามตัว และซึ่งแปลว่า "ความจริง"

ในพระคัมภีร์พันธสัญญาเดิม กลุ่มที่ได้รับการล่อลวงอย่างแรงกล้า เพราะพวกเขาเชื่อคำมูสา

ได้ปฏิเสธที่จะกลับไปสู่นานทางเก่าแก่ คือรากฐานของแอ็ดเวนติสม์

ดังที่ได้สำแดงไว้บนแผนภูมิศักดิ์สิทธิ์ทั้งสองฉบับ ดังนั้น

ในข้อพระคัมภีร์ตอนที่เรารู้ได้พิจารณากันมาระยะหนึ่งแล้วนั้น จึงกล่าวว่า:

"ทูตสวรรค์ผู้ทรงฤทธิ์ซึ่งได้สั่งสอนยอห์นนั้น มิใช่ผู้ใดอื่นนอกจากพระเยซูคริสต์

การที่พระองค์ทรงวางพระบาทขวาบนทะเล และพระบาทซ้ายบนแผ่นดิน

แสดงให้เห็นถึงบทบาทที่พระองค์ทรงกระทำอยู่ในเหตุการณ์ช่วงสุดท้ายแห่งมหากาตรต่อสู้กับซาตาน

ตำแหน่งเช่นนี้บ่งชี้ถึงฤทธานุภาพและสิทธิอำนาจสูงสุดของพระองค์เหนือแผ่นดินโลกทั้งสิ้น

การต่อสู้ในได้ทวีความรุนแรงและแน่วแน่มากขึ้นจากยุคหนึ่งสู่อีกยุคหนึ่ง

และจะดำเนินต่อไปเช่นนั้นจนถึงฉากสุดท้าย

เมื่อการกระทำอย่างช้าของของอำนาจแห่งความมืดจะขึ้นถึงจุดสูงสุด ซาตานซึ่งร่วมมือกับมนุษย์ชั่วร้าย

จะล่อลวงโลกทั้งสิ้นและคริสตจักรทั้งหลายที่มีไม่ได้รับความรักแห่งสังฆกรรม

แต่ทูตสวรรค์ผู้ทรงฤทธิ์ทรงเรียกร้องความสนใจ พระองค์ทรงร้องด้วยพระสุรเสียงอันดัง พระองค์จะทรงสำ

แดงฤทธานุภาพและสิทธิอำนาจแห่งพระสุรเสียงของพระองค์แก่บรรดาผู้ที่ได้ร่วมกับซาตานเพื่อต่อต้านสังฆ

กรรม" The Seventh-day Adventist Bible Commentary, volume 7, 971.

ในข้อความก่อนหน้านี้ "บรรดาคริสตจักรที่มีไม่ได้รับความรักในความจริง"

คือหญิงพรหมจารีชั่วร้ายและโง่เขลาตามคำพยากรณ์ของดาเนียลและมัทธิว ซึ่ง Amos 8:12

ระบุว่าจะเริ่มแสวงหาข่าวสารคำเตือนสุดท้ายของพระเจ้าเมื่อสายเกินไปแล้ว

ที่สายเกินไปก็เพราะพวกเขาเชื่อคำมูสาเกี่ยวกับรากฐานของแอ็ดเวนติสม์

แอ็ดเวนติสม์เริ่มรับเอาคำมูสานั้นเข้าไปเป็นครั้งแรกในปี 1863

และนับแต่นั้นเป็นต้นมาก็เสื่อมถอยลงเรื่อยมาโดยตลอด

สิ่งที่ข้าพเจ้ากำลังจะเขียนต่อไปนี้ ข้าพเจ้าคิดว่าเป็นเรื่องอัศจรรย์โดยสิ้นเชิง

แต่มีความสว่างใหม่ทางคำพยากรณ์อะไรบางอย่างที่ได้ถูกนำเข้าสู่แอ็ดเวนติสม์นับตั้งแต่ปี 1863? เอลเลน

ไวท์กล่าวถึงข่าวสารของโจนส์และวากโกเนอร์ในปี 1888 ว่า

เป็นข่าวสารที่นางได้นำเสนอมาเป็นเวลาหลายปีแล้ว

ข่าวสารของพวกเขาอาจฟังดูใหม่และน่าตกใจต่อแอ็ดเวนติสม์ในปี 1888

แต่ความใหม่และความน่าตกใจนั้นมิได้เกิดจากข่าวสารใหม่ หากเกิดจากความมืดบอดที่กำลังค่อย ๆ

ปกคลุมเหนือประชากรของพระเจ้ามาตั้งแต่ปี 1863.

เอลเลน ไวท์ได้ระบุว่า แอ็ดเวนติสม์อยู่ในสภาพของเลาตีเซียก่อนปี 1863

ดังนั้นความตาบอดของเลาตีเซียจึงได้เริ่มคืบคลานเข้ามาเหนือแอ็ดเวนติสม์แล้วก่อนปี 1863 แต่ในปี 1863

คริสตจักรได้วางทิ้งความจริงเกี่ยวกับ "เจ็ดกาลเวลา" แห่งเลวีนิติ บทที่ยีสืบหก ซึ่งเป็น "คำพยากรณ์เรื่องเวลา"

ประการแรกที่สุดที่มิลเลอร์ค้นพบ นับตั้งแต่ปี 1863 เป็นต้นมา

ก็ไม่มีแสงสว่างแห่งคำพยากรณ์ใดปรากฏขึ้นในแอ็ดเวนติสม์อีกเลย! อะไรคือสิ่งที่เปลี่ยนไป?

ศิลาก้อนแรกที่สุดแห่งรากฐานพระวิหาร

ซึ่งถูกวางลงบนกาลเวลาซึ่งพยากรณ์และเป็นตัวแทนของพระเยซูคริสต์นั้น

ถูกลัทธิแอ็ดเวนติสม์ปฏิเสธและละทิ้งไปในปี 1863 ศิลาก้อนแรกที่มีลเลอร์วางลงในรากฐานพระวิหาร

ซึ่งตั้งอยู่บนกาลเวลาตามที่พระคริสต์ทรงสำแดงไว้ในพระธรรมดาเนียล โดยทรงสำแดงพระองค์เองว่าเป็น

Palmoni คือ "ผู้ทรงนับจำนวนอย่างอัศจรรย์" นั้น ได้ถูกปฏิเสธและถูกละทิ้งไป

ศิลาก้อนแรกที่สุดที่มีลเลอร์ค้นพบ...

"ในการทรงอ้างถึงคำพยากรณ์เรื่องศิลาที่ถูกปฏิเสธนั้น

พระคริสต์ได้ทรงกล่าวถึงเหตุการณ์จริงประการหนึ่งในประวัติศาสตร์ของอิสราเอล

เหตุการณ์นั้นเกี่ยวข้องกับก่อสร้างพระวิหารหลังแรก

แม้ว่าเหตุการณ์นี้จะมีการประยุกต์ใช้อย่างพิเศษในสมัยการเสด็จมาครั้งแรกของพระคริสต์

และควรจะได้รั้ใจชาวิวด้วยพลังเป็นพิเศษ แต่ก็ยังมีบทเรียนสำหรับเราด้วย

เมื่อพระวิหารของซาโลมอนถูกสร้างขึ้น

ศิลาขนาดมหึมาสำหรับกำแพงและฐานรากได้ถูกจัดเตรียมไว้อย่างสมบูรณ์แล้วที่เหมืองหิน

ภายหลังเมื่อถูกนำมายังสถานที่ก่อสร้าง ก็ต้องไม่มีการใช้เครื่องมือใด ๆ กับศิลาเหล่านั้นอีก

คนงานมีเพียงหน้าทีวางมันลงในตำแหน่งเท่านั้น สำหรับใช้ในฐานรากนั้น

ได้มีการนำศิลาก้อนหนึ่งซึ่งมีขนาดผิดปกติและมีรูปร่างพิเศษมา แต่คนงานไม่สามารถหาที่สำหรับมันได้

และไม่ยอมรับมัน

มันเป็นสิ่งที่สร้างความรำคาญแก่พวกเขาขณะที่มันวางอยู่โดยไม่ได้ใช้เกะกะทางของพวกเขา

มันคงอยู่เป็นเวลานานในฐานะศิลาที่ถูกปฏิเสธ แต่เมื่อบรรดาผู้ก่อสร้างมาถึงการวางศิลามุม

พวกเขาได้ค้นหาอยู่เป็นเวลานานเพื่อหาศิลาที่มีขนาดและความแข็งแรงเพียงพอ

และมีรูปร่างที่เหมาะสมสำหรับจะรับตำแหน่งเฉพาะนั้น และรองรับน้ำหนักมหาศาลที่จะตกอยู่บนมัน

หากพวกเขาเลือกอย่างไม่ฉลาดสำหรับตำแหน่งสำคัญนี้

ความปลอดภัยของสิ่งปลูกสร้างทั้งหลายก็จะตกอยู่ในอันตราย

พวกเขาจำต้องหาศิลาที่สามารถต้านทานอิทธิพลของแสงแดด ของน้ำค้างแข็ง และของพายุได้

ในเวลาต่าง ๆ กันนั้น มีศิลาหลายก้อนถูกเลือกไว้ แต่ภายใต้แรงกดดันของน้ำหนักมหาศาล

ศิลาเหล่านั้นก็แตกสลายเป็นชิ้น ๆ อื่น ๆ

ไม่สามารถทนต่อการทดสอบจากการเปลี่ยนแปลงของบรรยากาศอย่างฉับพลันได้

แต่ในที่สุดความสนใจก็ถูกหันไปยังศิลาที่ถูกปฏิเสธมาเป็นเวลานานนั้น มันได้ถูกเปิดรับต่ออากาศ

ต่อแสงแดด และต่อพายุ โดยไม่ปรากฏรอยร้าวแม้แต่น้อย บรรดาผู้ก่อสร้างได้ตรวจสอบศิลาก้อนนี้

มันทนผ่านการทดสอบทุกประการ เว้นอยู่เพียงอย่างเดียว

หากมันสามารถทนต่อการทดสอบจากแรงกดดันอย่างรุนแรงได้

พวกเขาก็ตัดสินใจที่จะยอมรับมันเป็นศิลามุมเอก จึงมีการทดลองนั้นขึ้น ศิลาก้อนนั้นได้รับการยอมรับ

ถูกนำไปยังตำแหน่งที่กำหนดไว้สำหรับมัน และปรากฏว่าเข้ากันได้อย่างพอดีทุกประการ

ในภาพนิมิตแห่งคำพยากรณ์ อิชยาห์ได้รับการสำแดงให้เห็นว่า ศิลาก้อนนี้เป็นสัญลักษณ์ของพระคริสต์

ท่านกล่าวว่า:"

"จงยกพระเยโฮวาห์จอมโยธาไว้เป็นผู้บริสุทธิ์ และจงให้พระองค์เป็นความยำเกรงของท่าน

และจงให้พระองค์เป็นที่ครั้นคร้ามของท่าน แล้วพระองค์จะทรงเป็นสถานนมัสการ

แต่จะทรงเป็นศิลาสะดุดและเป็นหินแห่งการล่วงละเมิดแก่ทั้งสองวงศัวานของอิสราเอล

เป็นบ่วงและเป็นกับดักแก่ชาวเยรูซาเล็ม และคนเป็นอันมากในพวกเขาจะสะดุด และล้มลง และแตกหัก

และติดบ่วง และถูกจับไป' เมื่อถูกนำลงไปในนิมิตแห่งคำพยากรณ์ถึงการเสด็จมาครั้งแรก

ผู้เผยพระวจนะก็ได้รับการสำแดงว่า พระคริสต์จะต้องทรงรับการทดลองและการทดสอบต่าง ๆ

ซึ่งการปฏิบัติต่อศิลาหุ้มมอกในพระวิหารของซาโลมอนนั้นเป็นสัญลักษณ์ 'เหตุฉะนั้น

องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า ดูเถิด เราวางศิลาก่อนหนึ่งไว้ในศิโยนเป็นราก เป็นศิลาที่ผ่านการทดสอบแล้ว เป็นศิลาหุ้มม้วนอันประเสริฐ เป็นรากฐานอันมั่นคง ผู้ใดที่เชื่อจะไม่ริบร้อน' อีซยาห์ 8:13-15; 28:16."

"ด้วยพระปัญญาอันไม่มีที่สิ้นสุด พระเจ้าทรงเลือกศิลารากฐาน และทรงวางศิลานั้นด้วยพระองค์เอง พระองค์ทรงเรียกศิลานั้นว่า 'รากฐานอันมั่นคง' โลกทั้งสี่นอากวามและทุกซีกของตนไว้บนศิลานั้นได้ และศิลานั้นสามารถรองรับไว้ได้ทั้งหมด ด้วยความปลอดภัยอย่างสมบูรณ์ พวกเขาอาจก่อสร้างลงบนศิลานั้นได้ พระคริสต์ทรงเป็น 'ศิลาที่ผ่านการพิสูจน์แล้ว' บรรดาผู้ที่ไว้วางใจในพระองค์ พระองค์ไม่เคยทรงทำให้ผิดหวัง พระองค์ได้ทรงผ่านการทดสอบทุกประการแล้ว พระองค์ได้ทรงทนต่อแรงกดดันแห่งความผิดของอาดัม และความผิดของเชื้อสายของเขา และได้ทรงมีชัยยิ่งกว่าผู้พิชิตเหนืออำนาจแห่งความชั่ว พระองค์ได้ทรงแบกรับภาระทั้งหลายที่คนบาปทุกคนผู้กลับใจได้โยนลงบนพระองค์ ในพระคริสต์ จิตใจที่มีความผิดได้พบการบรรเทา พระองค์ทรงเป็นรากฐานอันมั่นคง ทุกคนที่พึ่งพาพระองค์ย่อมพักอยู่ในความปลอดภัยอย่างสมบูรณ์"

"ในคำพยากรณ์ของอีซยาห์ พระคริสต์ทรงถูกประกาศว่าเป็นทั้งรากฐานอันมั่นคงและศิลาสะดุ อัครทูตเปโตรซึ่งเขียนโดยการดลใจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ได้แสดงไว้อย่างชัดเจนว่า พระคริสต์ทรงเป็นศิลารากฐานแก่ผู้ใด และเป็นศิลาที่ทำให้สะดุดแก่ผู้ใด:"

"ถ้าท่านทั้งหลายได้ลืมนแล้วว่าพระองค์ผู้เป็นเจ้านั้นทรงเปี่ยมด้วยพระคุณ จงเข้ามาหาพระองค์ ผู้ทรงเป็นศิลาที่มีชีวิต ซึ่งมนุษย์ปฏิเสธก็จริง แต่ทรงเป็นผู้ที่พระเจ้าทรงเลือกไว้และทรงเห็นว่าประเสริฐ และท่านทั้งหลายเองก็เช่นกัน ดังศิลามีชีวิตทั้งหลาย กำลังถูกก่อขึ้นเป็นพระนิเวศฝ่ายจิตวิญญาณ เป็นปุโรหิตบริสุทธิ์ เพื่อถวายเครื่องบูชาฝ่ายจิตวิญญาณซึ่งเป็นทิพพระหทัยพระเจ้าโดยพระเยซูคริสต์ เพราะในพระคัมภีร์มีข้อความว่า ดูเถิด เราวางศิลามุมเอกอันทรงเลือกไว้และประเสริฐแล้วในศิโยน และผู้ที่เชื่อในพระองค์จะไม่วันอับอาย เหตุฉะนั้น สำหรับท่านทั้งหลายที่เชื่อ พระองค์ทรงประเสริฐยิ่ง แต่สำหรับคนทั้งหลายที่ไม่เชื่อฟังนั้น ศิลาที่พวกเขาก่อสร้างปฏิเสธเสียแล้วนั่นเอง ได้กลับเป็นศิระแห่งมูม และเป็นศิลาที่ทำให้สะดุด และเป็นศิลาที่ทำให้ล้มลง คือแก่นคนเหล่านั้นที่สะดุดเพราะพระวามะ ด้วยเหตุที่ไม่เชื่อฟัง' 1 เปโตร 2:3-8"

"สำหรับบรรดาผู้ที่เชื่อ พระคริสต์ทรงเป็นศิลารากอันมั่นคงแน่นอน คนเหล่านี้คือผู้ที่ล้มลงบนศิลานั้นและแตกหัก การยอมจำนนต่อพระคริสต์และความเชื่อในพระองค์ได้ถูกแสดงไว้ ณ ที่นี้ การล้มลงบนศิลาและแตกหักนั้น คือการสละความชอบธรรมของตนเองเสีย และไปหาพระคริสต์ด้วยความถ่อมใจดุจเด็กน้อย สำนึกผิดในการล่วงละเมิดของเรา และเชื่อในความรักแห่งการทรงอภัยของพระองค์ และนั้นใดก็ฉันนั้น ด้วยความเชื่อและการเชื่อฟัง เราจึงก่อสร้างบนพระคริสต์เป็นรากฐานของเรา"

"บนศิลาที่ทรงพระชนม์นี้ ทั้งชายาและคนต่างชาติยอมก่อสร้างได้เสมอกัน นี่เป็นรากฐานเดียวที่เราจะก่อสร้างได้อย่างมั่นคงปลอดภัย รากฐานนี้กว้างขวางพอสำหรับทุกคน และแข็งแกร่งพอที่จะรองรับน้ำหนักและภาระของโลกทั้งสี่น และโดยการเชื่อมสัมพันธ์กับพระคริสต์ ศิลาที่ทรงพระชนม์นั้น ทุกคนที่ก่อสร้างบนรากฐานนี้ย่อมกลายเป็นศิลาที่มีชีวิต หลายคนถูกสกัด ชัดเกล้า และตกแต่งให้งดงามด้วยความพยายามของตนเอง แต่เขาไม่อาจกลายเป็น 'ศิลาที่มีชีวิต' ได้ เพราะเขาไม่ได้เชื่อมสัมพันธ์กับพระคริสต์ หากปราศจากความสัมพันธ์นี้ ไม่มีผู้ใดจะได้รับความรอดได้ หากปราศจากพระชนมชีพของพระคริสต์ในเรา เราไม่อาจยืนหยัดต้านทานทานพายุแห่งการล่อลวงได้ ความปลอดภัยนี้รันดร์ของเราขึ้นอยู่กับการที่เราก่อสร้างบนรากฐานอันมั่นคงแน่นอน ทุกวันนี้ คนเป็นอันมากกำลังก่อสร้างอยู่บนรากฐานที่ยังมิได้ผ่านการทดสอบ เมื่อฝนตกลงมา และพายุโหมกระหน่ำ และน้ำหลากป่าเข้ามา เรือนของเขาก็จะพังทลายลง"

เพราะมิได้ตั้งอยู่บนพระศิลาอันนิรันดร์ คือพระเยซูคริสต์ ผู้ทรงเป็นศิลามุมเอก”

“สำหรับคนทั้งหลายที่สะดุดเพราะพระวจนะ ด้วยว่าเขาไม่เชื่อฟัง”

พระคริสต์ทรงเป็นศิลาที่ก่อให้เกิดการล่วงหล่น แต่ “ศิลาซึ่งพวกช่างก่อได้ทิ้งเสียแล้ว

ศิลานั้นเอง ได้กลับกลายเป็นศิลามุมเอก” เช่นเดียวกับศิลาที่ถูกทอดทิ้ง

พระคริสต์ในการทรงรับพันธกิจบนแผ่นดินโลกก็ได้ทรงทนต่อการเพิกเฉยและการทารุณ พระองค์ทรงเป็น

“ผู้ซึ่งมีมนุษย์ดูหมิ่นและทอดทิ้ง เป็นคนที่ไม่ได้รับความทุกขระทม และคุ้นเคยกับความโศกเศร้า ... เขาถูกดูหมิ่น

และพวกเราก็มักคิดว่าเขาเป็นสิ่งใด” อีสยาห์ 53:3 แต่เวลาก็ใกล้เข้ามาแล้วที่พระองค์จะทรงได้รับพระสิริ

โดยการเป็นขึ้นจากตาย พระองค์จะทรงได้รับการประกาศว่าเป็น “พระบุตรของพระเจ้าโดยฤทธิ์เดช” โรม

1:4 ในการเสด็จมาครั้งที่สองของพระองค์

พระองค์จะทรงได้รับการสำแดงว่าเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก

บรรดาผู้ที่บัดนี้กำลังจะตรึงพระองค์ไว้ที่กางเขนจะตระหนักถึงความยิ่งใหญ่ของพระองค์ เบื้องหน้าจักรวาล

ศิลาที่ถูกทอดทิ้งจะกลายเป็นศิลามุมเอก”

“และเมื่อมันตกทับผู้ใด มันจะบดผู้นั้นให้แหลกเป็นผุยผง”

ไม่ว่าประชาชนที่ปฏิเสธพระคริสต์ก็จะได้เห็นนครของตนและชนชาติของตนถูกทำลาย

สง่าราศีของพวกเขาจะถูกหักพัง และกระจัดกระจายไปตั้งธูส์ต่อหน้าลม และสิ่งใดเล่าที่ทำลายพวกเขา?

ก็คือศิลาเดียวกันนั้น ซึ่งหากพวกเขาได้ก่อสร้างลงบนศิลานั้น ก็จะเป็นความมั่นคงปลอดภัยของพวกเขา

เป็นความดีของพระเจ้าที่ถูกดูหมิ่น เป็นความชอบธรรมที่ถูกปิดบัง เป็นพระเมตตาที่ถูกเหยียดหยาม

มนุษย์ตั้งตนเป็นปฏิปักษ์ต่อพระเจ้า

และทุกสิ่งที่ดีจะกลายเป็นความรอดของเขา กลับกลายเป็นความพินาศของเขา

ทุกสิ่งทีพระเจ้าทรงกำหนดไว้เพื่อชีวิตนั้น พวกเขา กลับพบว่าเป็นไปเพื่อความตาย

ในการที่พวกเขาตรึงพระคริสต์ไว้ นั้น ได้รวมเอาความพินาศของกรุงเยรูซาเล็มไว้ด้วย

โลหิตที่หลังบนเนินกัลวารีคือภาระหนักที่จุดพวกเขาให้จมลงสู่ความพินาศ

ทั้งสำหรับโลกนี้และโลกที่จะมาถึง ฉะนั้นใดกันนั้น ในวันยิ่งใหญ่สุดท้าย

เมื่อการพิพากษาจะตกลงเหนือบรรดาผู้ปฏิเสธพระคุณของพระเจ้า

พระคริสต์ผู้ทรงเป็นศิลาแห่งการสะดุดของเขาทั้งหลาย

จะทรงปรากฏแก่เขาในเวลานั้น ประดุจภูเขาแห่งการแก้แค้น สง่าราศีแห่งพระพิภพของพระองค์

ซึ่งสำหรับผู้ชอบธรรมนั้นเป็นชีวิต จะเป็นไฟที่เผาผลาญสำหรับคนอธรรม เพราะความรักที่ถูกปฏิเสธ

พระคุณที่ถูกดูหมิ่น คนบาปจึงจะถูกทำลาย”

“โดยอุปมามากมายและคำเตือนซ้ำแล้วซ้ำเล่า

พระเยซูทรงสำแดงให้เห็นว่าผลอันจะเกิดแก่ชาวยิวจากการปฏิเสธพระบุตรของพระเจ้าคืออะไร

ในถ้อยคำเหล่านี้ พระองค์กำลังตรัสแก่ทุกคนในทุกยุคทุกสมัยที่ปฏิเสธจะรับพระองค์ไว้เป็นพระผู้ไถ่ของตน

คำเตือนทุกประการย่อมมีไว้สำหรับเขาเหล่านั้น พระวิหารที่ถูกหลอ หลอ บุตรผู้ไม่เชื่อฟัง ชาวสวนผู้เหี้ยมโหด

และบรรดาช่างก่อสร้างผู้ดูหมิ่น ล้วนมีสิ่งที่สอดคล้องกันในประสบการณ์ของคนบาปทุกคน

เว้นแต่เขาจะกลับใจ ชะตากรรมซึ่งสิ่งเหล่านั้นได้บอกล่วงหน้าไว้จะตกแก่เขา” Desire of Ages,

597-600.

เราจะดำเนินเรื่องนี้ต่อไปในบทความถัดไป